

ת"פ 65451/07/18 - מדינת ישראל נגד יחזקאל פאר

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 65451-07-18 מדינת ישראל נ' פאר
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני
בפני כבוד השופטת, סגנית הנשיאה טל אוסטפלד נאו'
מאשימה מדינת ישראל
נגד יחזקאל פאר
נאשמים

החלטה

לפני בקשה לביטול כתב האישום בטענה שלא בוצע שימוע למבקש, טרם הגשת האישום.

כנגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה לפיה השתמש בכל מרמה או תחבולה או שהרשה לאחר להשתמש בהן או עשה מעשה אחר במטרה להתחמק או להשתמט מתשלום מס, עבירה לפי סעיף 117(ב)(8) לחוק מס ערך מוסף, התשל"ו-1973 (להלן: "החוק").

נטען בכתב האישום, כי בין השנים 2011-2013, עסק המבקש במכירת דברי מאפה וביצע עסקאות עם לקוחות שונים. על אף זאת, המבקש לא עשה את המוטל עליו לעניין רישומו כעוסק ע"פ החוק, לא נרשם כעוסק במס ערך מוסף וזאת על מנת להתחמק מתשלום המס הגלום בעסקאות שביצע.

במהלך תקופה זו, ביצע המבקש לכל הפחות, עסקאות בסך של 1,723,902 ₪ כולל מע"מ, אשר סכום המס הנובע מהן הוא 260,428 ₪, כמפורט בנספח א' שצורף לכתב האישום. נטען, כי המבקש לא דיווח על העסקאות לרשויות המס ולא שילם את המס הנובע מהן.

טענות הצדדים

לטענת המבקש לא נערך לו שימוע בטרם הגשת האישום כנגדו.

בבקשה שלפני עותר המבקש למחיקת האישום נגדו על מנת שיוכל לממש את זכותו בדבר קיום שימוע כחשוד ולא כנאשם. לטענתו, המשיבה לא עמדה בחובתה שבחוק ולא זימנה אותו לשימוע כדין.

לטענת המבקש, ביום 26.7.18 הוגש כתב אישום זה כאשר ביום 19.7.18 החזיר דואר ישראל את מכתב היידוע השני, בציון "לא נדרש". כלומר, כתב האישום הוגש בחלוף שבעה ימים בלבד וזאת בניגוד לסעיף 60 א' לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ").

עמוד 1

המבקש ממשיך וטוען כי עד היום, 14 חודשים לאחר הגשת כתב האישום, טרם נערך לו שימוע וזאת על אף שהיה במשרדי היחידה החוקרת מספר פעמים, לבקשתה.

לטענת המבקש, חובה על המשיבה להודיע לנאשמים על קיומו של חומר חקירה וקמה לנאשמים זכות לשטוח טענותיהם לפני המאשימה בטרם תתקבל החלטה באם להגיש אישום כנגדם.

ב"כ המבקש צרף לבקשה פסקי דין והנחיות היועץ המשפטי לממשלה, בהם נקבעה חשיבות השימוע, היקפו ואופן ביצועו. לשיטת המבקש, קיום שימוע לאחר הגשת כתב האישום נגוע באי נוחות, פוגע במראית העין וקיים חשש לפיו לא ישמע המבקש בלב פתוח.

עוד מעלה המבקש בבקשתו טענות מקדמיות של פגם או פסול בכתב האישום, העובדה כי כתב האישום אינו מהווה עבירה וטענת הגנה מן הצדק מחמת הפגמים שנפלו ואכיפה בררנית. המבקש אינו מפרט טענותיו אלה, אלא מציין כי יפרטן במסגרת השימוע.

המשיבה מתנגדת לבקשה ומציינת כי ביום 12.12.16 נשלח אל המבקש מכתב יידוע ראשון שחזר בציון "לא נדרש".

ביום 25.6.18, שוחחה ב"כ המשיבה טלפונית עם המבקש והסבירה לו כי בכוונתה להגיש כתב אישום כנגדו ועומדת לו הזכות לפנות אליה בבקשה להימנע מכך. המבקש בשיחה, ביקש מב"כ המשיבה להעביר את מכתב היידוע השני בדואר רשום ואימת את מענו. המבקש ציין בפני ב"כ המשיבה כי אין אפשרות להעביר אליו את המכתב באמצעות הדואר האלקטרוני או הפקס. ב"כ המשיבה צרפה לאימות הדברים, מזכר שכתבה באותו היום.

מכתב היידוע שנשלח אל המבקש ביום 25.6.18, חזר אף הוא תוך ציון הסיבה "לא נדרש".

ב"כ המשיבה הפנתה לסעיף 60(א)(ג) לחסד"פ הקובע כי היה ונשלחה הודעה בדואר רשום, רואים אותה כאילו הומצאה כדין, גם בלא חתימה על אישור המסירה. על כן, לשיטת המשיבה, היא קיימה את החובה המוטלת עליה. עוד טוענת המשיבה, כי היה באפשרות המבקש לאחר הגשת האישום כנגדו, לפנות אליה בבקשה לעריכת שימוע.

המשיבה הפנתה בתגובתה למקרים בהם לא נשלחה הודעה בדבר זכות השימוע, ובתי המשפט קבעו כי ניתן רפא את הפגם בעריכת שימוע מאוחר, ללא ביטולו של האישום.

לאחר שהוגשה תגובת המאשימה, הגיש המבקש כתב תשובה בו חזר על טענותיו והוסיף כי שכר את שירותיו של רואה חשבון וביום 6.10.19 קיבל עותק מחוות דעתו המקצועית, בה צויין כי הנפקת חשבוניות המס ע"י המבקש נעשתה כדין ובוצע תשלום מס ממקבל הסחורה. על כן, כתב האישום לטענתו, הוגש שלא כדין. עוד ציין המבקש כי אינו זוכר שיחת טלפון שערך עם ב"כ המשיבה, לא צויין על גבי המזכר המועד בו בוצעה השיחה, מספר הטלפון ולא מפורט המען אליו ביקש כי ישלח המכתב. עוד ציין כי באותה העת, נערכו במבנה בו התגורר עבודות בנייה נרחבות ויתכן וזו הסיבה שלא קיבל את הודעות דואר ישראל.

המשיבה, השיבה לטענות החדשות שהועלו וציינה כי יושרה מעולם לא הוטל בספק, היא דוחה את חוות דעתו של רואה החשבון ובכל מקרה על טענות אלה להתברר במסגרת ניהול ההליך בפרשת ההגנה. המשיבה חזרה וציינה כי המבקש

לא היה רשום כעוסק עת ביצע את העסקאות. עוד ציינה ב"כ המשיבה כי מספר הטלפון של המבקש לא צויין במזכר כי מדובר באותו המספר המופיע בכתב האישום וכן המען שזהה למען אליו נשלח המכתב. המכתב לא נדרש על ידי הנאשם ועל כן יש לדחות טענתו בעניין הבניה שבוצעה באותה העת בבניין.

דין והכרעה

טענת המבקש לפיה לא נערך לו שימוע תשמש אך במקרים חריגים לביטול כתב האישום. מקרים בהם הפגיעה בעקרונות של צדק או במבקש היא קיצונית. (ע"פ 2910/94 יפת נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 398, 221 (1996)).

בע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' דר' איתמר בורוביץ', פד"י נט(6) 776, נקבע מבחן תלת-שלבי להחלת טענת ההגנה מן הצדק: "**בשלב הראשון על בית-המשפט לזהות את הפגמים שנפלו בהליכים שננקטו בעניינו של הנאשם ולעמוד על עוצמתם במנותק משאלת אשמתו או חפותו. בשלב השני על בית-המשפט לבחון אם בקיומו של ההליך הפלילי חרף הפגמים יש משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות ... בשלב השלישי, מששוכנע בית-המשפט כי קיומו של ההליך אכן כרוך בפגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות, עליו לבחון אם לא ניתן לרפא את הפגמים שנתגלו באמצעים מתונים ומידתיים יותר מאשר ביטולו של כתב-האישום.**"

אי קיומו של שלב מוקדם מייתר את בחינת השלב הבא, שכן: "**שלב זיהוי הפגם ובחינת עצמתו, שלב האיזון בין האינטרסים ושלב הסעד הראוי. מדובר בשלבים המורכבים זה על גבי זה, שהתקיימותו של המוקדם בהם הוא תנאי ליישום השלב הבא אחריו.**"

(ר' ישגב נקדימון, הגנה מן הצדק, פרק רביעי, מיפת לבורוביץ': הרחבת המבחן להחלת ה"הגנה מן הצדק, נבו הוצאה לאור, מהדורה שניה, תשס"ט-2009, עמ' 69).

הלכה זו נותרה בעינה גם לאחר עיגון דוקטרינת ההגנה מן הצדק במסגרת סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982.

בחינת השלב הראשון מעלה כי המשיבה קיימה את החובה המוטלת עליה על פי דין.

סעיף 60א לחסד"פ קובע כדלקמן:

"(א) רשות התביעה שאליה הועבר חומר חקירה הנוגע לעבירת פשע תשלח לחשוד הודעה על כך לפי הכתובת הידועה לה, אלא אם כן החליט פרקליט מחוז או ראש יחידת התביעות, לפי

עמוד 3

העניין, כי קיימת מניעה לכך.

...

(ג) נשלחה הודעה לפי סעיף זה בדואר רשום, רואים אותה כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור מסירה.

(ד) חשוד רשאי, בתוך 30 ימים מיום קבלת ההודעה, לפנות בכתב לרשות התביעה כאמור בסעיף קטן (ב), בבקשה מנומקת, להימנע מהגשת כתב אישום, או מהגשת כתב אישום בעבירה פלוגית; פרקליט המדינה, פרקליט המחוז, ראש יחידת התביעות או מי שהם הסמיכו לכך, לפי העניין, רשאים להאריך את המועד האמור."

ביום 12.12.16 נשלח אל המבקש מכתב יידוע ראשון שחזר בציון "לא נדרש".

בהתאם למזכר שנרשם על ידי ב"כ המשיבה, ביום 25.6.18, שוחחה ב"כ המשיבה טלפונית עם המבקש והיא ציינה בפניו כי בכוונתה להגיש כתב אישום כנגדו. עוד ציינה ב"כ המאשימה בפני המבקש כי עומדת לו הזכות לפנות אליה בבקשה להימנע מכך. מכתב היידוע נשלח בדואר רשום, אל מענו של המבקש, בהתאם לבקשתו. בהתאם לדו"ח מעקב המשלוחים שצורף כנספח ב' לתשובת המשיבה, מכתב היידוע "לא נדרש בידי הנמען ויוחזר לשולח". המבקש הוא שלא דרש את דבר הדואר. המבקש סרב לקבל את מכתב היידוע בכל דרך אחרת.

זרת ועוד, אף לאחר שלא קיבל המבקש כל מכתב, ועל אף שידע כי המשיבה מתעתדת לשלוח אליו מכתב יידוע וכתב אישום, הוא לא מצא לנכון לפנות אל המשיבה בשאלה מדוע לא הגיע אליו דבר הדואר.

לעניין טענת המבקש כי אינו זוכר שבוצעה שיחה בינו לבין ב"כ המשיבה, אציין, כי ב"כ המשיבה תעדה במזכר את תוכנה שעה שהמבקש לא מכחיש את קיום השיחה אלא רק מצוין כי "אינו זוכר".

מכתב היידוע שנשלח אל המבקש ביום 25.6.18, חזר כאמור, תוך ציון הסיבה "לא נדרש בידי הנמען ויוחזר לשולח".

בהתאם לסעיף 60(א)(ג) לחסד"פ, רואים בהודעה שנשלחה בדואר רשום, כאילו הומצאה כדין, גם בלא חתימה על אישור המסירה.

לפיכך, המשיבה קיימה את החובה המוטלת עליה.

לכאורה, מתייתר הצורך בבחינת השלבים האחרים כפי שנקבע בהלכת בורוביץ'. יחד עם זאת אציין, כי אף אם הייתי נכונה לקבל טענתו של הנאשם כי המשיבה לא עמדה בחובה המוטלת עליה על פי דין, הרי שכאן ניתן היה לרפא את הפגם של אי עריכת השימוע, באמצעים מתונים ומידתיים יותר מאשר ביטולו של האישום.

על כן, ולפנים משורת הדין, הנני מאפשרת למבקש לפנות בתוך 14 יום למשיבה בבקשה לערוך לו שימוע.

בעניין יתר טענותיו המקדמיות של המבקש, הן אינן מפורטות, לא הוצגו עד תום והוא בעצמו ציין בבקשתו כי יפרטן בהליך השימוע.

בעניין חוות הדעת אליה הפנה המבקש בתשובתו, הרי שטענות אלה לגופו של אישום, מקומן להיבחן ולהתברר במסגרת ההליך העיקרי בפרשת ההגנה.

לאור האמור, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ז תשרי תש"פ, 26 אוקטובר 2019, בהעדר הצדדים.

חתימה